

Hurtado proti Švýcarsku, rozsudek ze dne 28. 1. 1994

Stěžovatel: Hurtado

Žalovaný stát: Švýcarsko

Číslo stížnosti: 17549/90

Datum: 28.01.1994

Článek Úmluvy: čl. 3

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: mučení, nelidské zacházení, ponižující zacházení, právo na život a ochrana před špatným zacházením

Významnost: 3

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

28. ledna 1994

VĚC HURTADO

(Rozsudek ve věci Hurtado v. Švýcarsko)

Evropský soud pro lidská práva (dále jen „Soud“), zasedající v souladu s článkem 43 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a v souladu s příslušnými ustanoveními Jednacího řádu Soudu jako Senát, který tvořili soudci R. Ryssdal, předseda, Thór Vilhjálmsson, L.-E. Pettiti, A. N. Loizou, F. Bigi, Sir John Freeland, A. B. Baka, L. Wildhaber, D. Gotchev a dále M.-A. Eissen, tajemník Soudu, po uzavřené poradě Senátu, která se konala dne 26. ledna 1994, posledně uvedeného data vynesl následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ byl postoupen Soudu Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) dne 9. září 1993 během tříměsíční lhůty stanovené článkem 32 § 1 a článkem 47 Úmluvy. Tomu předcházelo podání stížnosti (č. 17549/90) proti Švýcarské konfederaci předložené Komisi podle článku 25 kolumbijským občanem, panem Antoniem Hurtadem, dne 30. října 1990.

Žádost Komise se opírala o články 44 a 48 a o prohlášení, jímž Švýcarsko uznalo obligatorní pravomoc Soudu (článek 46). Cílem žádosti bylo dosáhnout rozhodnutí, zda skutkové okolnosti případu zakládají porušení závazků odpovědného státu podle článku 3 Úmluvy.

2. V odpovědi na dotaz učiněný v souladu s ustanovením 33 § 3 písm. d) Jednacího řádu Soudu stěžovatel prohlásil, že si přeje zúčastnit se řízení, a jmenoval advokáta, který jej bude zastupovat (článek 30). Žadatel, který byl před Komisí označován iniciálou H., souhlasil s

odhalením své totožnosti v řízení před Soudem.

3. Ve vytvořeném senátu zasedali ex officio L. Wildhaber, zvolený soudce se švýcarským občanstvím (článek 43 Úmluvy), a R. Ryssdal, předseda Soudu (ustanovení 21 § 3 písm b/ Jednacího řádu Soudu). Dne 24. září 1993 vylosoval předseda za přítomnosti tajemníka jména dalších sedmi členů, jimiž se stali. L.-E. Pettiti, C. Russo, A. N. Loizou, F. Bigi, Sir John Freeland, A. B. Baka a D. Gotchev (článek 43 in fine Úmluvy a ustanovení 21 § 4 Jednacího řádu Soudu). Později Thór Vilhjálmsson, náhradní soudce, vystřídal pana Russo, který se nemohl zúčastnit dalších jednání v dané věci (ustanovení 22 § 1 a 24 § 1 Jednacího řádu Soudu).
4. Jako předseda senátu (ustanovení 21 § 5 Jednacího řádu Soudu) pan Ryssdal, jednající prostřednictvím tajemníka Soudu, obdržel stanoviska zástupce švýcarské vlády (dále jen „Vláda“), advokáta stěžovatele a delegáta Komise k organizaci řízení (ustanovení 37 § 1 a 38 Jednacího řádu Soudu).
5. Dne 21. prosince 1993 Vláda postoupila tajemníkovi Soudu text dohody, sjednané se stěžovatelem.

Delegát Komise, který byl konzultován, sdělil v dopise ze dne 20. ledna 1994, že věc přenechává volné úvaze Soudu (viz níže odstavec 13).

6. Dne 26. ledna Soud rozhodl, že se obejde bez ústního jednání v dané věci poté, co se ujistil, že podmínky pro odchytku od běžného postupu byly splněny (ustanovení 26 a 38 Jednacího řádu Soudu).

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

7. Dne 5. října 1989 okolo druhé hodiny odpoledne byl pan Hurtado zatčen v Yverdon-les-Bains šesti policisty zásahové skupiny kantonální policie kantonu Vaud. Policisté hodili před vstupem do bytu detonační granát, přitlačili stěžovatele k zemi, přiložili mu pouta a nasadili kapuci. Údajně jej potom zbili tak, až ztratil vědomí.
8. Poté byl stěžovatel převezen na policejní stanici v Yverdonu a do ústředí zvláštního oddělení v Lausanne, kde byl vyslechnut. Své oblečení, které bylo ušpiněno během policejní akce z předchozího dne, si stěžovatel mohl vyměnit až při svém příchodu do vězení večer dne 6. října. Nejpozději dne 7. října požádal, aby mohl navštívit lékaře, vyšetřen byl 13. října. Dne 16. října byl zrentgenován, přičemž byla odhalena fraktura předního oblouku jednoho žebra.
9. Stěžovatel podal stížnost, kde napadl tělesné poškození a zneužití úřední pravomoci. V následném řízení vyšetřující soudce konstatoval, že k případu není třeba se vyjadřovat. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno dne 4. září 1990 oddělením pro obvinění kantonu Vaud a poté dne 16. října 1990 trestním kasačním oddělením Federálního soudu.
10. Dne 24. května 1991 odsoudil stěžovatele Okresní trestní soud v Yverdonu k pěti letům odnětí svobody pro vážné porušení federálního zákona o nebezpečných drogách a uložil mu uhradit část nákladů. Soud rovněž rozhodl, že stěžovatel bude vyhoštěn ze švýcarského území, a uložil mu zákaz dalšího vstupu na patnáct let.

Dne 7. října trestní oddělení Kantonálního soudu kantonu Vaud zvýšilo trest odnětí svobody na osm let.

ŘÍZENÍ PŘED KOMISÍ

11. Pan Hurtado se obrátil na Komisi dne 30. října 1990; uvedl, že s ním bylo nelidsky a ponižujícím způsobem zacházeno v rozporu s článkem 3 Úmluvy a že byl zbaven účinných právních prostředků nápravy ve smyslu článku 13.
12. Dne 3. dubna 1992 prohlásila Komise stížnosti opírající se o článek 3 přípustnými. Přitom

konstatovala, že zbývající část stížnosti (č. 17549/90) je nepřijatelná. Ve své zprávě ze dne 8. července 1993 (článek 31) Komise vyslovila názor, že článek 3 nebyl porušen, pokud jde o okolnosti stěžovatelova zatčení (dvanácti hlasy proti čtyřem), avšak že toto ustanovení bylo porušeno s ohledem na skutečnost, že stěžovatel musel mít na sobě zašpiněné oblečení (patnácti hlasy proti jednomu), a proto, že mu nebylo poskytnuto okamžité lékařské ošetření (jednomyslně). Úplný text názoru Komise se připojuje k tomuto rozsudku jako příloha.

PRAVNÍ ZJIŠTĚNÍ

13. Dne 21. prosince 1993 obdržel Soud od Federálního ministerstva spravedlnosti Švýcarské konfederace níže uvedený text smírného urovnání. Návrh byl učiněn náměstkem zástupce Vlády a schválen ve dnech 6. a 15. prosince 1993 panem Hurtadem.

„1. Švýcarská konfederace souhlasí s tím, že vyplatí stěžovateli částku 14 000 švýcarských franků jako jednorázovou náhradu ex gratia k úhradě všech požadavků, včetně nákladů a výdajů, které stěžovatel vynaložil ve Švýcarsku a ve Strasbourgu v důsledku událostí, které jej vedly k podání stížnosti č. 17549/90 u Evropské komise pro lidská práva.

2. Tato úhrada v žádném případě neznamená, že by švýcarské orgány uznaly, že došlo k porušení ustanovení Evropské úmluvy o lidských právech.
3. S ohledem na závazek uvedený v odstavci 1 žádají stěžovatel a švýcarská vláda Soud, aby vyškrtl případ ze seznamu v souladu s ustanovením 49 § 2 Jednacího řádu Soudu, protože navržené smírné urovnání skýtá řešení daného případu.
4. Stěžovatel dále prohlašuje, že pokládá případ za urovnaný, a zavazuje se, že nepodá před vnitrostátními nebo mezinárodními orgány další žaloby spojené s událostmi, které vedly k podání výše uvedené stížnosti.“

Delegát Komise byl konzultován podle ustanovení 49 § 2 Jednacího řádu Soudu a uvedl toto: „... Komise vyjádřila názor, že článek 3 Úmluvy byl porušen, zejména pokud jde o skutečnost, že stěžovatel byl lékařsky vyšetřen až po osmi dnech od zatčení. Soud se odkazuje, inter alia, na odstavce 79 a 80 názoru Komise. Delegát si však je vědom toho, že otázka lékařského vyšetření osob zadržených ve Švýcarsku byla posouzena Výborem pro prevenci před mučením a nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním. V důsledku toho přenechává delegát Komise na volné uvážení Soudu, aby rozhodl, zda toto smírné urovnání případu je konsistentní s respektováním lidských práv zakotvených v Úmluvě ...“

14. Soud bere formálně na vědomí smírné urovnání sjednané mezi Vládou a panem Hurtadem. Soud neshledává žádný důvod veřejného zájmu (ordre public) odporující vyškrtnutí případu ze seznamu (ustanovení 49 § 2 a 4 Jednacího řádu Soudu).

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

Rozhoduje vyškrtnout případ ze seznamu.

Vyhotoveno v anglickém a francouzském jazyce a poté písemně oznámeno podle ustanovení 55 § 2, druhého pododstavce, Jednacího řádu Soudu dne 28. ledna 1994.

Rolv RYSSDAL

tajemník

Marc-André EISSEN

předseda

VĚC HURTADO - PŘÍLOHA

NÁZOR EVROPSKÉ KOMISE PRO LIDSKÁ PRÁVA

(jak je uveden ve zprávě Komise ze dne 8. července 1993)

Komise měla následující složení: C. A. Norgaard, předseda, J. A. Frowein, S. Trechsel, F. Ermacora, A. Weitzel, H. G. Schermers, H. Danelius, G.-H. Thuneová, Sir Basil Hall, F. Martinez, C. L. Rozakis, J. Liddyová, L. Loucaides, J.-C. Geus, M.P. Pellonpää, B. Marxer a H. C. Krüger, tajemník.

NÁZOR KOMISE

1. Stížnost prohlášená za přípustnou
2. Komise prohlásila za přípustnou žadatelovu stížnost, že zacházení, jakému byl vystaven v době následující po jeho zatčení, bylo nelidské a ponižující.
3. Sporné otázky
4. Sporné otázky v daném případě znějí takto:
5. Znamená způsob, jakým bylo se stěžovatelem zacházeno během jeho zatčení, porušení článku 3 Úmluvy?
6. Znamenala skutečnost, že stěžovatel musel mít na sobě zašpiněné oblečení, porušení článku 3 Úmluvy?
7. Znamenalo neposkytnutí okamžitého lékařského ošetření porušení článku 3 Úmluvy?
8. Údajné porušení článku 3 Úmluvy
9. Článek 3 Úmluvy stanoví:

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

38. Stěžovatel tvrdí, že zacházení, jemuž byl vystaven ze strany policistů během zatčení a později na policejní stanici v Yverdonu, bylo nelidské a ponižující ve smyslu článku 3 Úmluvy.
39. Vláda úvodem poznamenává, že nemá důvod zpochybňovat fakta uváděná členy zásahové skupiny a shledaná kantonálními soudními orgány. Dále pak Vláda poukazuje na to, že hodnocení faktů a důkazů je především věcí vnitrostátních orgánů a že instituce vytvořené Úmluvou intervnují pouze subsidiárně.
40. Vláda uznává, že operace, během níž byl stěžovatel zatčen, patří k takovým, u nichž se užívá násilí. Přitom však tvrdí, že takovýto typ operací je naprosto nezbytný, aby se předešlo jakékoli reakci ze strany osob, jež mají být zatčeny, a že jejich úspěch je závislý na rychlosti a rozhodnosti, přičemž občas vyvstane riziko zranění zatýkaných osob.

Tento typ operace byl ospravedlněn okolnostmi daného případu, protože různé informace získané mimo jiné odposloucháváním telefonů a infiltrací policistů nasvědčovaly tomu, že zatčené osoby jsou členy gangu zabývajícího se obchodem s drogami v mezinárodním měřítku. Tyto osoby měly kromě toho blízko k „medelinskému kartelu“, latinskoamerické kriminální organizaci, jež se specializuje v širokém měřítku na obchod s drogami a o níž je známo, že se systematicky uchyluje k násilným činům. V neposlední řadě policie nemohla opomenout možnost, že tyto osoby mohou být ozbrojeny, a dala přednost vniknutí do bytu před vyčkáváním, až samy vyjdou, z obavy, že by mohla být ohrožena bezpečnost třetích osob.

41. Vláda namítá, že v daném případě, jak je to běžné v těchto situacích, byl vhozen granát „Niko“. Tento typ granátu vydává ohlušující hluk a oslebující záblesk, takže ohromí každého v místnosti.
42. Vláda má za to, že zacházení, jemuž byl stěžovatel vystaven během zatčení a následně dne 5.

října 1989, neznamená porušení článku 3 Úmluvy.

43. Okolnosti zatčení

44. Komise se především zaměří na posouzení žadatelovy stížnosti na to, že byl zbit policisty během zatčení dne 5. října 1989 a že mu byla přes hlavu natažena kapuce.

45. Komise připomíná, že špatné zacházení musí dosahovat minimální úrovně tvrdosti, aby mohlo spadat pod rozsah článku 3. Hodnocení tohoto minima je ve své podstatě relativní; závisí na okolnostech případu, jakými jsou povaha a kontext zacházení, jeho trvání, jeho fyzické a psychické účinky a v některých případech pohlaví, věk a zdraví dotčené osoby (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Irsko v. Spojené království ze dne 18. ledna 1978, Serie A č. 25, str. 65. § 162 a rozsudek ve věci Tyrer v. Spojené království ze dne 25. dubna 1978, Serie A č. 26, str. 14-15. § 29-30).

46. V této souvislosti se Vláda odvolává na skutečnosti prokázané ve vnitrostátním řízení.

Vláda tvrdí, že v daném případě stěžovatel uvedl, že byl prudce sražen k zemi a že policista položil své koleno na jeho záda či bok, aby mu mohl obrátit ruce za záda a přiložit mu pouta za pomoci kolegy.

46. Pokud jde o příčinu zranění shledaných na těle stěžovatele dne 13. října 1989, Vláda soudí, že nelze vyloučit možnost, že zranění byla způsobena při zatýkání. Vláda zejména připouští, že fraktura předního oblouku devátého žebra vznikla pravděpodobně důsledkem tlaku způsobeného kolenem policisty na stěžovatelovo tělo, když mu byla nasazována pouta.

Vláda dále připomíná, že policisté zásahové skupiny jednali způsobem, který byl přiměřený okolnostem, a to bez svévolného úmyslu způsobit utrpení, a konstatuje, že v čase mezi 15,15 a 15,45 se stěžovatel nacházel v přítomnosti inspektorů zvláštního oddělení v ústředí a vůbec se jim nezmínil o tom, že by byl bit nebo mučen.

47. Pokud jde o kapuci, Vláda připouští, že výpovědi policistů ohledně okamžiku, kdy byla stěžovateli nasazena, se liší. V každém případě je účelem této praxe zabránit identifikaci policistů provádějících zatčení, pokud tito nemají nasazené masky.

Vláda připomíná, že stěžovatel měl nasazenou kapuci nanejvýš po dobu patnácti minut a že samotná tato skutečnost, byť i posuzovaná ve spojení s dalšími fakty shledanými švýcarskými justičními orgány za prokázané, není zacházením odporujícím článku 3 Úmluvy. Vláda rovněž formálně popírá, že bylo použito roubíku.

48. Stěžovatel soudí, že modřiny, zlomené žebro, jeho obtíže pohybovat boky a skutečnost, že u něho došlo k defekaci do kalhot, svědčí o intenzitě úderů, jež mu byly uštědřeny poté, co mu byla nasazena pouta a kapuce, přičemž o této intenzitě svědčí i doba trvání jejich následků.

Stěžovatel dále uvádí, že jeho obtíže při chůzi, bolest jeho varlat na dotek a při pohybu obou boků ve vnitřní rotaci svědčí o úderech a kopech mezi nohy, zatímco modřiny na jeho pravé lícni kosti a na hlavě spolu s trvajícím bolestmi hlavy byly způsobeny tím, že jeho hlavou bylo několikrát udeřeno o zem.

Kromě toho stěžovatel tvrdí, že opakování úderů, nejdříve v bytě a pak na policejní stanici, vystupňovalo špatné zacházení s jeho osobou a že použití kapuce vyvolává u bité osoby zvláštní úzkost.

49. Komise úvodem konstatuje, že lékař, který vyšetřoval stěžovatele 13. října 1989, uvedl ve své zprávě tento nálezný: dvě modřiny na pravé lícni kosti a jedna na levém rameni, ostrá bolest na dotek u devátého levého předního žebra, bolest na dotek u obou sedacích částí a při pohybu v

obou bocích při vnitřní rotaci a blíže nelokalizovaná bolest v levém hypochondriu. Rentgenem byla zjištěna fraktura předního oblouku devátého levého žebra.

50. Komise dále konstatuje, že zdravotní stav stěžovatele byl popsán lékařem dne 28. dubna 1990 takto: bolesti v hrudi zmizely, další ošetřování fraktury devátého levého žebra není nutné, stěžovatel stále trpí bolestmi hlavy v pravém spánku a má žaludeční bolesti provázené zvracením způsobené podle názoru lékaře protizánětlivým lékem, který stěžovatel užíval v době mezi útokem a započatím zvracení (asi jeden týden), takže je možné vyloučit jejich souvislost s útokem. Pokud jde o bolesti popsané stěžovatelem na počátku, zejména potíže při chůzi, tyto již pominuly.
51. Komise konstatuje, že zatčení provedli policisté v civilu, kteří patřili ke speciálnímu útvaru kantonální policie kantonu Vaud; jedná se o jednotku, která se nasazuje na speciální akce, zejména při sledování a kontrole osob v oblastech s vysokým rizikem, a na operce složité povahy.
52. Komise dále připomíná, že policie měla důvod předpokládat, a to v důsledku vyšetřování, která již proběhla, že připravuje zatčení osob podílejících se na mezinárodním obchodu s drogami, které se mohou projevit jako nebezpečné. Kromě toho, jelikož operace měla být provedena v městské oblasti za denního světla, bylo vyloučeno čekat na to, až tyto osoby vyjdou z bytu, což by bývalo mohlo ohrozit bezpečnost třetích osob.
53. Vláda nepopírá, že operace byla násilná, a uvádí, že takovýto přístup lze ospravedlnit potřebou vyloučit jakoukoli reakci na straně osob, jež měly být zatčeny.
54. Komise konstatuje, že nebylo prokázáno, že násilí použité během policejního zásahu bylo přehnané nebo nepřiměřené, vezmou-li se mimo jiné v úvahu souvislosti, za nichž zatýkání probíhalo, a podezření policistů ohledně zatýkaných osob.
55. Zvláště je třeba podotknout, že ze spisu nevyplývá nic, co by podpořilo stěžovatelovo tvrzení, že byl zbit po celém těle, když mu byla nasazována pouta a kapuce, a to jak v bytě, tak později na policejní stanici.
56. Pokud jde o použití kapuce, Komise poznamenává, že ta sama o sobě není předmětem sporu mezi stranami. Komise konstatuje nesoulad ohledně času, kdy byla kapuce navlečena na hlavu stěžovatele, avšak shledává, že ji stěžovatel měl navlečenu po dobu nejvýše patnácti minut.
57. Ve světle výše uvedených úvah Komise dospívá k názoru, že stěžovatelovo zatčení nebylo za specifických podmínek daného případu provedeno způsobem odporujícím požadavkům článku 3 Úmluvy.

Závěr

58. Komise dospívá k závěru dvanácti hlasy proti čtyřem, že nedošlo k porušení článku 3 Úmluvy, pokud jde o okolnosti stěžovatelova zatčení.
59. Skutečnost, že stěžovatel musel mít na sobě zašpiněné oblečení
60. Komise bude dále posuzovat žadatelovu stížnost, podle které se při příchodu na policejní stanici musel vysvléci, protože jeho oblečení bylo roztrhané, byla mu sejmuta kapuce a poté, kdy vešel policista v civilu a nařídil mu opět se obléci, byl nucen si vzít zpět na sebe své zašpiněné oblečení.
61. Vláda nepopírá, že si stěžovatel musel opět na sebe obléci své zašpiněné oblečení, avšak připomíná, že se předtím mohl umýt.
62. Stěžovatel uvádí, že měl na sobě zašpiněné oblečení od doby zatčení až do příštího dne, kdy se při nástupu do vazebního vězení mohl umýt. Uprostřed následujícího týdne mu jeden vězeň půjčil kalhoty a další mu půjčil spodní prádlo a košili. Na podporu tohoto tvrzení stěžovatel předložil dopis od jednoho z těchto vězňů.
63. Komise konstatuje, že při ústním jednání Vláda vysvětlila, že při použití granátu „Niko“ je šok natolik silný, že u poloviny přítomných dojde k bezděčné defekaci. Pokud jde o stěžovatele, ten tvrdí, že k defekaci u něho došlo v důsledku úderů, které dostal během zatýkání.

64. Nadále zůstává rozdílnost tvrzení stran v tom, zda se stěžovatel mohl umýt během svého zadržení na policejní stanici v Yverdonu v čase mezi 14,15 a 14,45 v den zatčení.

Na druhé straně není sporu o tom, že si stěžovatel musel obléci zpět své zašpiněné oblečení před opuštěním své cely na policejní stanici.

64. Vláda s jistotou tvrdí, že se stěžovatel mohl převléci při svém příchodu do vězení dne 6. října večer. Oproti tomu stěžovatel tvrdí, že se mohl převléci až 10. října, kdy mu jeden ze spoluvězňů půjčil kalhoty a jiný nějaké spodní prádlo a košili.

65. Komise v této souvislosti konstatuje, že stěžovatel předložil podepsané prohlášení s datem 6. května 1992, v němž bývalý spoluvězeň potvrdil, že mu přenechal jakési oblečení, avšak není jasné, kterého dne.

66. Je prokázáno, že se stěžovatel nemohl převléci v den zatčení.

Stěžovatel tudíž měl na sobě své zašpiněné oblečení, když byl vyslýchán v ústředí speciální jednotky v Lausanne, během svého prvního výslechu u vyšetřujícího soudce a během různých přesunů, které absolvoval.

67. Komise připomíná, že zacházení se pokládá za „ponižující“, jestliže svou povahou vyvolává u obětí pocity strachu, úzkosti a podřízenosti způsobilé je pokořit a ponížít a případně zlomit jejich fyzický či morální odpor (dříve citovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Irsko v. Spojené království, str. 66, § 167 a rozsudek ve věci Soering v. Spojené království ze dne 7. července 1989, Serie A č. 161, str. 39, § 100).

68. Komise má za to, že chování orgánů, které zanedbaly přijetí nejelementárnějších hygienických opatření tím, že znemožnily stěžovateli obléci si čisté oblečení výměnou za to, které bylo zašpiněno v důsledku jejich akce, bylo pro stěžovatele ponižující a pokořující a tudíž i ponižující ve smyslu článku 3 Úmluvy.

Závěr

69. Komise dospívá k závěru patnácti hlasy proti jednomu, že došlo k porušení článku 3 Úmluvy s ohledem na skutečnost, že stěžovatel musel mít na sobě zašpiněné oblečení.

70. Neposkytnutí okamžitého lékařského ošetření

71. Závěrem se Komise vrací k žadatelově stížnosti na to, že se nemohl dostavit k lékaři, aby jej okamžitě ošetřil, ačkoli o to písemně požádal soudce dne 7. října 1989.

72. Pokud jde o neposkytnutí okamžitého lékařského vyšetření, Vláda podotýká, že jediné zranění, které připouští, a to zlomenina žebra, bylo vnitřní a tudíž neviditelné. Kromě toho, jelikož si žadatel nestěžoval, nic policii v tomto případě nesignalizovalo, že je nezbytné okamžité lékařské vyšetření.

73. Vláda zdůrazňuje, že stěžovatel nesdělil své přání o poskytnutí lékařského ošetření ani policejním inspektorům, ani vyšetřujícímu soudci, který jej za přítomnosti tlumočnicka vyslýchal necelé dvě hodiny po jeho zatčení, ani orgánům vězení, kde byl zadržován.

74. Kromě toho teprve až 7. října napsal stěžovatel vyšetřujícímu soudci a požádal jej o konzultaci s lékařem, načež byl vyšetřen dne 9. října, tj. následujícího pondělí.

75. Stěžovatel oproti tomu tvrdí, že o konzultaci s lékařem požádal jak policii, tak i vyšetřujícího soudce; obě tato tvrzení Vláda popírá.

Stěžovatel uvádí, že doba, po níž nebyl ošetřen, trvala osm dní, neboť ačkoli se setkal s ošetřovatelem dne 9. října 1989, nekonzultoval s lékařem až do 13. října 1989, ačkoli o to požádal již 5. října, a to jak policii, tak i vyšetřujícího soudce v okamžiku, kdy byl formálně obviněn.

75. Komise v této souvislosti konstatuje, že z výpovědí stran a z předložených listin vyplývá, že

poté, co byl dne 5. října 1989 stěžovatel zatčen, setkal se s ošetřovatelem dne 9. října 1989 a byl vyšetřen lékařem dne 13. října 1989.

76. Komise připomíná, že není sporu o tom, že při stěžovatelově zatčení bylo užito násilí, ani o tom, že během této akce byl násilně sražen k zemi.
77. Komise soudí, že za těchto okolností si policisté museli být vědomi toho, že stěžovatel může být během zatýkání zraněn.
78. Komise poznamenává, že poté, co byl zatčen dne 5. října 1989, požádal stěžovatel nejpozději dne 7. října o konzultaci s lékařem. Lékařsky však byl vyšetřen až dne 13. října, tj. osm dní po zatčení a šest dní po své žádosti v tomto smyslu. Rentgen provedený dne 16. října odhalil frakturu předního oblouku devátého žebra.
79. Komise soudí, že za tak vážné situace, vyplývající z použití násilí policií, článek 3 Úmluvy požaduje od státních orgánů přijmout opatření k zajištění fyzické integrity osoby umístěné pod dohled policejních, soudních nebo vězeňských orgánů.

Podle článku 3 Úmluvy má stát specifický pozitivní závazek chránit fyzickou integritu osob zbavených svobody. Neposkytnutí přiměřeného lékařského ošetření za takovéto situace musí být kvalifikováno jako nelidské zacházení.

80. Komise má v tomto případě za to, že vezme-li se v úvahu povaha operace, v jejímž průběhu byl stěžovatel zatčen, a jeho žádost soudci, pak bylo porušením článku 3 Úmluvy, že byl předveden k lékaři za účelem vyšetření až osm dní po svém zatčení.

Závěr

81. Komise dospívá k jednomyslnému závěru, že došlo k porušení článku 3 Úmluvy s ohledem na neposkytnutí okamžitého lékařského ošetření.

REKAPITULACE

82. Komise dospívá k závěru dvanácti hlasy proti čtyřem, že nedošlo k porušení článku 3 Úmluvy, pokud jde o okolnosti stěžovatelova zatčení (odstavec 58).
83. Komise dospívá k závěru patnácti hlasy proti jednomu, že došlo k porušení článku 3 Úmluvy s ohledem na skutečnost, že stěžovatel musel mít na sobě zašpiněné oblečení (odstavec 69).
84. Komise dospívá k jednomyslnému závěru, že došlo k porušení článku 3 Úmluvy s ohledem na neposkytnutí okamžitého lékařského ošetření (odstavec 81).
85. C. KRÜGER

tajemník Komise

1. A. NORGAARD

předseda Komise